
Úrváró

Adventi és karácsonyi elmélkedések

2012

Szerkesztette:
SZABÓ GÁBOR SCHP

A rajzokat készítette:
PALLAGI VIRÁG

Kiadja
a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskola
Hallgatói Önkormányzata

Budapest, 2012

ADVENTI NAPTÁR | 2012

December	2.	vasárnap	Advent I. vasárnapja	Jer 33,14–16; 1Tessz 3,12–4,2; Lk 21,25–28.34–36
	3.	hétfő	<i>Xavéri Szent Ferenc</i>	Iz 2,1–5 v. 4,2–6; Mt 8,5–11
	4.	kedd	<i>Damaszkuszi Szent János</i>	Iz 11,1–10; Lk 10,21–24
	5.	szerda		Iz 25,6–10a; Mt 15,29–37
	6.	csütörtök	<i>Szent Miklós</i>	Iz 26,1–6; Mt 7,21.24–27
	7.	péntek	<i>Szent Ambrus</i>	Iz 29, 17–24; Mt 9,27–31
	8.	szombat	A Boldogságos Szűz Mária szeplőtelen fogantatásának főünnep	Ter 3,9–15.20; Ef 1,3–6.11–12; Lk 1,26–38
	9.	vasárnap	Advent II. vasárnapja	Bár 5,1–9; Fil 1,4–6.8–11; Lk 3,1–6
	10.	hétfő		Iz 35,1–10; Lk 5,17–26
	11.	kedd	<i>Szent I. Damaszus pápa</i>	Iz 40,1–11; Mt 18,12–14
	12.	szerda	<i>A Guadalupei Boldogságos Szűz Mária</i>	Iz 40,25–31; Mt 11,28–30
	13.	csütörtök	<i>Szent Lúcia szűz és vértanú</i>	Iz 41,13–20; Mt 11,11–25
	14.	péntek	<i>Keresztes Szent János</i>	Iz 48,17–19; Mt 11,16–19
	15.	szombat		Sír 48,1–4.9–11; Mt 17,10–13
	16.	vasárnap	Advent III. vasárnapja	Szof 3,14–18a; Fil 4,4–7; Lk 3,10–18
	17.	hétfő		Ter 49,2.8–10; Mt 1,1–17
	18.	kedd		Jer 23,5–8; Mt 1,18–24
	19.	szerda		Bír 13,2–7.24–25; Lk 1,5–25
	20.	csütörtök		Iz 7,10–14; Lk 1,26–38
	21.	péntek		Én 2,8–14; Lk 1,39–45
	22.	szombat		1Sám 1,24–28; Lk 1,46–55
	23.	vasárnap	Advent IV. vasárnapja	Mik 5,1–4a; Zsid 10,5–10; Lk 1,39–45
	24.	hétfő		2Sám 7,1–5.8b–11.16; Lk 1,67–79
	25.	kedd	Urunk születése	<i>éjjeli mise:</i> Iz 9,1–6; Tit 62,11–12; Lk 2,1–14 <i>pásztorok miséje:</i> Iz 62,11–12; Tit 3,4–7; Lk 2,15–20 <i>ünnepi mise:</i> Iz 52,7–10; Zsid 1,1–6; Jn 1,1–18 v. Jn 1,1–5.9–14
	26.	szerda	Szent István első vértanú ünnepe	ApCsel 6,8–10; 7,54–59; Mt 10,17–22

EMELJÉTEK FEL FEJETEKET

Az adventi liturgia gyakran ismétli a buzdítást Lukács evangéliumából: „emeljétek föl fejeteket, mert elérkezett megváltásotok ideje” (21,28). Az adott helyen az evangéliumban ezek valójában meglepő szavak, mert Jézus a végidők olyan eseményeiről beszél előtte, amelyekre a természetes emberi reakció inkább az, hogy valaki „behúzza a nyakát”: ostrom, égi jelek, „a világra zúduló szörnyűségek”. Az Úr mégis arra szólít, hogy ne a menekülésen járjon az eszünk. A fölemelt fej itt nem a büszkeség vagy a gőg jelképe, mint másutt, hanem a tartását visszanyerő, igazi méltóságát megtaláló ember képe. Akinek a számára a „megváltás” nem csupán elméleti vitatéma vagy halvány illúzió, az átérzi, hogy a Krisztusban elnyert szabadság nyomán ismét „emelt fővel” járhat. Advent érkezével gondoljuk át mi is, milyen a „belső testtartásunk”? Elevenen él-e bennünk a megváltott ember egyenes derekú tartása? Teológiai tanulmányaink során meghalljuk-e a tantárgyak által végső soron közvetített evangéliumi üzenet biztatását? Tartásunkat a Krisztusban való életünk szerint alakítjuk-e ki, vagy az aktuális közvélekedést követjük? Úgy álljunk ehhez az idei Adventhez, hogy a maga teljes súlyában próbáljuk átérezni: „elérkezett megváltásotok ideje”.

Várnai Jakab OFM
rektor

December 2.

ADVENT I. VASÁRNAPJA

Jer 33,14–16; 1Tessz 3,12–4,2;

Lk 21,25–28.34–36

Az első adventi vasárnap evangéliuma a végső idők történéseit tárja elénk. Jézus Dániel próféta szavaival emlékezteti a tanítványokat, hogy ez a földi világ bizony nem áll fönn az örökkévalóságig, hanem elmúlik. Talán félelemmel töltenek el bennünket ezek a szavak, és valóban: együnkünk sem szívesen lenne résztvevője egy kozmikus katasztrófának. Ám Jézus nem a teljes megsemmisülésről beszél. Az addigi tökéletlen világ helyébe a Mennyei Király országa lép. Isten Országá, mely már most a megvalósulás felé tart, akkor majd beteljesedik, és amint a Hitvallásban is imádkozzuk, ennek az Országnak „... nem lesz vége...” Ezért mondja Jézus: „Mikor pedig ezek elkezdődnek, emeljétek fel a fejeteeket, mert közel van a ti megváltásotok.” (Lk 21,28). Nem árt néha emlékeztünkbe idéznünk, hogy a mi végső és maradandó hazánk nem itt van, hanem Mennyei Atyánk mellett. Ő pedig mindannyiunk alapvető hivatásául adta, hogy oda megérkezzünk, azaz: üdvözlünk. Isten nem egy biztonsági őr, akit ügyesen kicselezve, vagy kellő mennyiségű készpénzzel lefizetve talán bejuthatunk a mennybe: Ő az Üdvözítő Isten, aki mindnyájunk üdvösségét akarja, és senkit nem akar a kárhozatra, a tőle való elszakítottság állapotába taszítani. Ez lehetséges, de mi magunk vagyunk azok, akik Istent elutasítva, és a sátánt választva pokolra juttathatjuk magunkat. Ettől akar megóvni minket Krisztus világos figyelmeztetése által: „Virraszatok tehát, és minden időben imádkozzatok, hogy megmeneküljétek mindattól, ami be fog következni, és megállhassatok az Emberfia előtt” (Lk 21,36). Addig pedig, Krisztus Istenünk ígéretében bízva, és intését nem feledve, Szent Pál apostollal együtt bizvást mondhatjuk: „Várjuk reményünk boldog beteljesülését: a nagy Istennek és Üdvözítőnknek, Jézus Krisztusnak dicsőséges eljövetelét” (Tit 2,13).

Varga Balázs SDS

December 3.

HÉTFŐ ADVENT I. HETÉBEN

Iz 2,1–5 v. 4,2–6; Mt 8,5–11

VAN EGY NEVED

Az adventi várakozás idején a neveden akarlak szólítani. Az vagy, akit leginkább várok, akire mindig is vártam. Ugyanakkor túl minden elváráson, s messze meghaladva elképzeléseimet ott és akkor tűnsz fel előttem, amikor legkevésbé számítok rád. Te vagy a meglepetések Istene. Hadd szólítsalak most így, és még sokszor az adventben.

Ilyenkor el szoktam határozni, veled együtt én is újjászületek, s beengedlek életem minden dimenziójába. Ismered közös hódításainknak e te-repeit: hagylak téged is beszélni, ha imádkozom, új szemmel nézek valakire, hogy közénk férközhess, kitágítom a szívem a jelen pillanatra...

Idén visszaveszek az igyekezetből. Ez nem szeretetlenség, inkább a teljesebb bizalom jele: ahelyett, hogy a magam iparkodására figyelnék, azt lesem, hol jössz felém te magad. Közelebb engedlek magamhoz az ismeretlenben, mert mindenekelőtt te vagy, aki szüntelenül felém lendülsz. És ha így, váratlanul beállítasz, ünnepezt vendégként kívánlak a házamban fogadni. Persze tudom, hogy jöveteled miatt bizony szorítani fog a cipő, bedőlnek a korábbi stratégiák, és egyáltalán: minden előlről kell kezdeni. De éppen emiatt végre Beléd kapaszkodom majd, és együtt megyünk tovább.

Nap nap után rácsodálkozva a Váratlanság és Ingyenesség és Megejtő Jóság mozdulataira, Karácsonykor talán világosabban értem majd meg, hogy soha senki nem jött még közénk koronásabban, mint ez a kisgyermek, aki útközben született egy istállóban. Benne, a gyermekben tárul föl előttünk minden bölcsesség.

Meglepetések Istene! Így foglak nevezni majd, és szavaimmal is ölelve bízom a képzeletet is meghaladó, fönségesen egyszerű szeretetben. Már most is olyan jó készülni a találkozásokra. Hát még, ha meglepsz valamivel...

Pákozdi Nóra

December 4.

KEDD ADVENT I. HETÉBEN

Iz 11,1–10; Lk 10,21–24

A hónap negyedik napja Szent Borbála nagyvértanúnő emléke.

*Karddal áldozott fel atyád, Borbála vértanúnő, s a gonosz lélek Ábrahámjává lett.
Negyedike körül ölte meg Borbálát a szülői kéz.*

Ugyanezen a napon van szentéletű Damaszkuszi János szerzetes áldozópap atyánk emléke.

*Édes dallamokkal töltötte meg a földet János.
Talán az égben is dallamokat állít össze az Úrnak.*

Az ő szent könyörgésükre irgalmazz nekünk, Istenünk, és könyörülj rajtunk! Ámen.

A fenti szavakkal emlékezik meg a bizánci egyház a Szinaxárijában minden évben december 4-én az ünnepelt szentekről. Damaszkuszi Szent János sok, ma is használt énekünk, liturgikus szövegünk írója, ő a szerzője az egyik karácsonyi kánonnak is. A napi szentekről való megemlékezés mellett előtekintés gyanánt álljon most itt két részlet Damaszkuszi Szent János eme kánonjából:

I. óda – irmosz: Megszabadította népét az Uralkodó, aki hajdan csodát művelt, kiszárítva a tenger hullámaintól nedves földet. Midőn pedig önként megszületett a Szűztől, az égbe vezető egyenes utat tárt elénk. Azért dicsőítjük őt, ki lényege szerint egyenlő az Atyával és az emberekkel is.

VIII. óda – irmosz: Az ószövetségi, tűzbe vetett, de sértetlenül maradt ifjak a Szűz méhének jelképei, aki a természet rendjét meghaladó módon, a szüzesség pecsétjének sérülése nélkül szült. Mindkettőt a kegyelem művelte ugyanazzal a csodatevő erővel, s ez a népeket magasztaló énekekre indítja.

Kormos Mária

„Nem akarom étlen elküldeni őket...” Jézusnak ez a Máté evangéliumában elhangzó mondata ma is valóság. Az adventi várakozásban jó reményünket Jézusnak erre a ma is aktuális szándékára irányítani. Hiszen ez az a szándék, ami végül a kenyérszaporítás csodájához vezet. Mert Ő azt akarja, hogy életünk legyen és bőségben legyen. Ezért akar eljönni közénk, megszületni bennünk. Ehhez pedig nem jelentenek akadályt számára korlátaink, kicsinyességünk, hogy csak hét kenyérünk és néhány apró halunk van. Nem kéri tőlünk azt, hogy teremtsünk neki bőséget, gyűjtsünk minél több ajándékot az adventi időben, amivel aztán elhalmozhatjuk, amikor találkozunk vele. Hiszen ő az, aki meg akar ajándékozni minket. Ez a remény, sőt öröm, ami az adventi várakozásunk mögött rejlik.

De mégis mit kell tennünk ahhoz, hogy megtörténhessen ez az ajándékozás? A mai evangéliumban erre is találunk iránymutatást: Ott van a nép, aki bizalommal követi Jézust, aki kitart mellette napokig. Jézust megindítja ez a hűség. Aztán ott vannak a tanítványok. Lemondanak a saját ételükről, amivel ők jóllakhatnának, és Jézus kezébe helyezik. Milyen ésszerűtlennek tűnő lépés ez, hiszen nekik elegendő lehetne az enivaló, de annyi embernek szinte semmit sem jelent. De végül ebből a lépésből mégis bőség fakad. Ez talán különösen is példaértékű számunkra az adventi időben. Hűségesen Istenre irányítani figyelmünket, és másokért bizalommal a kezébe helyezni azt a keveset, amink van. Ha csak néhány perc is az a saját időnkéből, ha csak pár támogató szó, ha csak egy mosoly, vagy egy baráti gesztus embertársunk felé. Mily kevésnek, értéktelennek tűnik. Mégis így készülve bizalommal várhatjuk a vele való találkozást, amikor mindezekből oly bőséges kegyelmeket fakaszt, hogy ajándékainak maradéka is kosarakat tölt majd meg.

Farkas Emánuel

December 6.

CSÜTÖRTÖK ADVENT I. HETÉBEN

Iz 26,1–6; Mt 7,21.24–27

„Ha az ünnep elérkezik életedben, akkor ünnepelj egészen. Öltösz fekete ruhát. Keféld meg hajad vizes kefével. Tisztálkodjál belülről és kívülről. Felejsd el mindent, ami a köznapok szertartása és feladata. Az ünnepet nem csak a naptárban írják piros betűkkel. Nézd a régieket, milyen áhítatosan, milyen feltétlenül, milyen körülményesen, mennyi vad örömmel ünnepeltek! Az ünnep a különbözőség. Az ünnep a mély és varázsos rendhagyás. Az ünnep legyen ünnepies. Legyen benne tánc, virág, fiatal nők, válogatott ételek, vérpezsdítő és feledkezést nyújtó italok. S mindenekelőtt legyen benne valami a régi rendtartásból, a hetedik napból, a megszakításból, a teljes kikapcsolásból, legyen benne áhítat és föltétlenség. Az ünnep az élet rangja, felsőbb értelme. Készülj fel reá, testben és lélekben.

S nemcsak a naptárnak van piros betűs napja. Az élet elhoz másféle, láthatatlan ünnepeket is. Ilyenkor felejsd el mindent, figyelj az ünnepre.”

MÁRIA SÁNDOR: *Az ünnepekről*

HEGYI BALÁZS

Adventsírató

korai a jászol
a gyermek sírása
nem hagyta hajnalt
a zszibongó nap elé
nem maradt idő
hogy tovább kószáljak
nem marad csillag
hogy tovább vezessél

Bálint Melinda

December 7.

PÉNTEK ADVENT I. HETÉBEN

Iz 29,17–24; Mt 9,27–31

Jézus parancsa ellenére, a meggyógyult vakok nem tudják magukban tartani örömüket. El kell mondják azt a nagy csodát, amit átéltek. És mi hogy állunk karácsony hihetetlen üzenetével? Körülöttünk dúl a karácsony-láz, és néha keresztényként is átsiklik a figyelmünk Isten hallhatlanul különleges tettén: a hatalmas Isten emberi csöppség lett! Az Egyház évről évre meghív minket, hogy töltsünk időt ezzel a Mérhetetlen Tapintatossággal, és hogy másokat is bevonjunk ebbe a töprengéssel teli várakozásba. Talán ez egyfajta feladat is lehet számunkra, hogy az advent folyamán egyszer segítsünk valakinek, hogy tényleg a lényegre irányítsa figyelmét. Nem vagyunk mindannyian Szent Ambrusok, és nem adatik mindenkinek olyan tanítvány, mint Szent Ágoston, de mindig vannak emberek körülöttünk, akik tényleg éheznek karácsony igazi örömhírét. Ha meg tudjuk találni őket, akkor apránként elkezdődhet az Izajás által megjövendölt különleges idő, amikor „Libanon gyümölcsöskertté változik, a gyümölcsöskert pedig hatalmas erdővé.” (Iz 29,17)

Tamás Dániel SVD

December 8.

SZOMBAT ADVENT I. HETÉBEN

A Boldogságos Szűz Mária szeplőtelen fogantatásának főünnepje
Ter 3,9–15.20; Ef 1,3–6.11–12; Lk 1,26–38

Mária alakja a történelem folyamán sok művészt megihletett. A zeneszerzők jól megkomponált harmóniákban, a festők csodaszép műalkotásokban, a költők és írók nagyszerű irodalmi műveikben próbálták kifejezni mindazokat a benyomásokat, érzéseket és gondolatokat, amelyek Máriával kapcsolatban lelkükben megfogalmazódtak.

Az angyali üdvözlés különösen is kedvelt témája a művészetek szerteágazó válfajainak. Az angyal és Mária találkozása, Gábrriel üdvözlő szavai és a Szűz igenje ott visszhangzik számos neves alkotásban.

Nagy misztérium ez: az Ó-és Újszövetség találkozási pontja. A Szentlélek beárnyékolja Máriát, mint annak idején Isten titokzatos jelenléte betöltötte a Szentek Szentjét. Jézus fogantatásával a világba lép az Új Ember. Isten ingyenes szeretete megváltja, és kiszabadítja a bűn rabságában sýnylódó emberiséget.

Fra Angelico, aki számos alkalommal megfestette ezt a jelenetet, különösen is megsejthetett valamit ebből a titokból, mert képeinek háttérében gyakran ott húzódik a Paradicsom elzárt területe, amelyből a bűn miatt az embernek távoznia kellett. Festményeinek mégsem ez a hangsúlyos pontja. A középpontban ott van Mária, akit Isten különleges módon megóvott az áteredő bűn minden szennyétől, hogy ő lehessen az, aki a teremtmények közül a legtökéletesebben tudja befogadni az isteni kegyelmet, és világra hozni az Igét.

Mária beleegyező szava minket is arra hív, hogy legyen bátorságunk a mindennapok történéseiben kimondani Istennek saját igenünket. Hogy bizalommal telt ráhagyatkozással fogadjuk az Atya akaratát, bármire szólít is minket. Az Igének életünkben és szavainkban kell testet öltenie. Így válunk mi is krisztushordozókká a világban.

Nagy Szilvia Andrea OP

December 9.

ADVENT II. VASÁRNAPJA

Bár 5,1–9; Fil 1,4–6.8–11; Lk 3,1–6

Lectio

„Minden ember meglátja az Isten üdvösségét.”

Meditatio

Lukács evangélista élénk tárja a korabeli világ vallási, politikai színterét. Ugyanakkor rávilágít arra is, hogy ezek nem képesek üdvösséget adni. Azt a pusztá embere, János, Zakariás fia hirdeti meg. Izrael népének az üdvösségért vissza kell térnie a pusztába, újra át kell kelnie a vízen. Az ígéret új földjére csak újra megtisztulva léphet be. Az Úr kegyelme ebben az Adventben minket is arra hív, hogy vonuljunk ki a pusztánkba. Engedjük, hogy megtisztítson bennünket. Lépjünk a világba újjászületve, újrakeresztelve, hogy a világ is megújulhasson.

Oratio

Uram, szeretnék újjászületni! Tisztíts meg, és készíts elő szívemet, hogy belém költözhess! Segíts előkészítenem útjaidat az életemben!

Actio

Szívünk völgyeinek feltöltése, és hegyeinek elhordása, az Úr útjainak egyengetése érdekében a hét minden napján szakítsunk egy kis időt az Úrral való magányos együttlétre.

Molnár Lehel SchP

December 10.

HÉTFŐ ADVENT II. HETÉBEN

Iz 35,1–10; Lk 5,17–26

„... *ujjongjon a sivatag, és viruljon, mint a liliom!*” (Iz 35,1)

Hétfő van. Az emberek többsége nem kedveli a hétfőket. Kezdődik a taposómalom: a munka fárasztó, olykor zaklatott napjainak sora. Ezért a hét első napján mindig jól esik bármilyen figyelmesség. Egy jó szó, egy kocka csoki, egy ölelés sokat lendíthet rajtunk, hogy viseljük, hordozzuk a ránk szabott feladatokat. Ezek az apró tettek pedig a legtöbb esetben túlmutatnak önmagukon.

A Jóisten mások által lép be a mi életünkbe, és ha elmélyült kapcsolatban állunk Istennel képessé tesz minket ezt felismerni. A várakozás ideje egyben a nyitottság ideje is. Ez az ideje, hogy minden érzékünkkel észleljük, hogy Isten az embereken keresztül gondoskodik rólunk.

És ha igazán nyitottak vagyunk, megértjük, hogy legalább ugyanilyen fontos meghallani, hogy Isten küld minket. Szüntelen, bevégezhetetlen küldetésünk van: a jót tenni. *Az ember embernek farkasa, tartja a latin mondás. Legyen az ember angyala az embernek! – mondatja velünk a Szeretet.*

Pár ember fogja és kibontja Jézus fölött a tetőt, hogy leeresszék a bénát. Jézus csodája nekik is szól. Nekik, akik felismerték, hogy itt az idő angyalként Jézushoz vinni az elesetteket, azokat, *akiknek nincs embere.* A tetőt is kibontó, segítőkész emberek hitét látva jelenti ki Jézus: *„Ember! Bocsánatot nyertek bűneid! (...) Kelj föl és járj!”*

A csodák mindig megjelennek a szavak szintjén is. Tudatosítani kell mindenki számára, *itt csodák történnek.* Miért kell ezt így hangoztatni? A sok kallódó, bolyongó, minden iránt közömbös ember számára ugyanis nem egyértelmű, hogy *Isten gyógyít, tanít, csodát tesz, magyarán gondoskodik.*

Induljunk el, bontsuk ki a tetőt, romboljuk a le a falakat: vigyük el Jézushoz, azokat, akiknek nincs embere. És a végén mielőtt folytatnánk, újrakezdenénk ezt az örökös munkát, mondjuk:

„Ma csodálatos dolgokat láttunk.”

Dudás Eszter–Dobszay Balázs

December 11.

KEDD ADVENT II. HETÉBEN

Iz 40,1–11; Mt 18,12–14

A szabadságért vívott küzdelem pozitív kimenetele a megpróbált, erényes ember. De mi is az az erény? Az erény tulajdonképp' a jóra való készséget jelenti, hogy minden körülmények között képes vagyok a jót akarni és meg is tenni. Szent Józsefről nevezett Mária Terézia anyja a hallgatásra, az Istenben való jelenlétre, a belső imára inti az újoncmesternőket az *Erinnerungen* kéziratában.

Természetesen Isten mindenkit sajátos módon vezet. De ahhoz, hogy felfedezhessük, hogy merre is szeretné, hogy menjünk, el kell tudjunk csendesedni. Hisz' csak a csendben találkozhatunk önmagunkkal és a bennünk rejtőző Krisztussal. Ebben segít a napi, rendszeres ima, amikor próbálok kicsit elszakadni a világtól, s csak arra az egyre figyelni, aki nekem a legdrágábbat, az Életet adta. Ennek egyik gyakorlata a *ruminatio* (kérődzés), amikor a lélegzetvételt összekötjük egy igével, s a lélegzésre koncentrálnunk, mely egyre mélyebbre vezet bennünket lelkünk belsejébe, ahol Isten lakik. Egy másik segítség a *lectio divina* (szentírásolvasás) lehet, melyben úgy olvassuk a Szentírást, hogy a szavak egyre mélyebbre hullnak belénk, és megérintik a szívünket. Így kóstolgatva az Írás szavait érthetővé válhat számunkra, amit Jézus szavai hatásáról mondott: „*Ti már tiszták vagytok a tanítás által, amelyet hirdettem nektek.*” (Jn 15,3).

Kérjük Urunkat, Jézust, hogy ezen adventi időben egyre mélyebben tudjunk Vele találkozni, hogy Általa megismerve önmagunkat, képességeinket, kapott ajándékainkat, tudjunk értük hálát adni, s azokat egymás javára felhasználni.

Dobos Katalin

December 12.

SZERDA ADVENT II. HETÉBEN

Iz 40,1–11; Mt 11,28–30

„Gyertek hozzám!”

Az értünk élő Fiú szólít meg minket, Jézus, aki velünk van. Meghív minket az Ő tökéletes isteni közösségébe.

Sok minden miatt lehetünk fáradtak. Terheket hordunk, kötelezettségeink, vállalásaink gyötörhetnek. Talán a lehetetlen mélységében vergődünk. Istennek azonban minden lehetséges. Jézus megkönnyít minket, ha igent merünk mondani hívására. Erőt ad a fáradtnak és gyámolítja a kimerültet.

„Tanuljatok tőlem.”

Jézus küldetése az Isten Országá, ismeri az Atyát, az Ő akaratát teszi, szelíd és alázatos szívű. Lelke mélyéig hatol a kicsinység. Gyermekként jött közénk, a legkisebbekkel, a szegényekkel, a megvetettekkel vállalt közösséget, kiüresítette magát, hasonló lett hozzánk. „Isten Fia emberré lett, hogy mi átistenüljünk.” (Szent Atanáz) Olyan útra hív, amit maga is végigjárt.

„Az én igám édes.”

Ha az Ő Országát keressük megtaláljuk a lelkünk nyugalját. Tökéletek lehetünk, mint mennyei Atyánk, ragyogni fogunk, mint a nap. Világosságunk világít majd az embereknek, hogy jó tetteinket látva dicsőítsék mennyei Atyánkat.

Jézus példája és kegyelme segít minket újra és újra, hogy az Atya akaratát keressük. Nem önerőből kell küzdenünk, Ő ad erőt gyöngeségünkben, hogy szeressünk.

Szeressük az Atyát, a testvéreinket és önmagunkat.

Mészáros Dóra

*„Itt az óra, hogy fölébredjünk az álomból: üdvösségünk közelebb van, mint amikor hívők lettünk. Múlóban van az éjszaka, a nappal pedig közel. Vessük hát le a sötétség tetteit, és öltjük fel a világosság fegyvereit.”
(Róm 13,11–12)*

Az adventi időben minden szív gyermeki örömmel várja a hamarosan beköszöntő megtestesülés titkának beteljesedését. Ez az az idő, amikor lelkünkre béke száll, amikor egyre jobban érezzük az Úr közelségét. Adventben halkan minden az Üdvözítő jövetelét jelzi: a rorátémisék félhomálya, a koszorú pislákoló gyertyái és az újra és újra felhangzó énekek. Mindezek felébresztik bennünk a vágyat Az után, akinek el kell jönnie. Lelkünk mélyén boldogan megsejtjük, hogy az Ő látogatásának napja közel van.

A mai evangélium Keresztelő Jánosról szól. Keresztelő János teljesen az Úr szolgálatába állt, Jézus megváltó tevékenységének előhírnöke volt. Két dolgot hirdet nekünk: a megtérést, és azt, hogy nincs messze, akit várunk.

Adventben az Egyház hármassal Úrjövetről emlékezik meg: először is Krisztus történelmi eljöveteléről, ez az ún. ószövetségi várakozás, másodszer a kegyelmi eljövetelről és harmadszor az eszkatologikus Úrjövetről, amikor is az Egyház virrasztva várja Krisztus második, diadalmas eljövetelét. Ezekben a napokban tehát olyan kegyelmi időszakot élünk, amikor is megtapasztalhatjuk a Megváltó, a megígért Messiás utáni ószövetségi vágyakozás és remény csendes örömét.

Bárány Ottó OFM

Keresztelő János fellépésekor vészjósló és kemény üzenetet hirdetett meg: „*A fejsze már a fák gyökerén van.*” (Mt 3,10). Jézus is hirdette, hogy üzenetét komolyan kell venni, mégis, ha őket egymás mellett nézzük, akkor János személyéhez inkább a siratót, Jézuséhoz viszont az örömteli táncot kapcsolhatjuk. Méghozzá valószínű, hogy itt lakodalmas táncot kell értenünk. Nem sokkal előbb Jézus ezt mondja János tanítványainak: „*Vajon gyászolhat-e a násznép, amíg velük van a vőlegény?*” (Mt 9,15). Megérthetjük tehát, hogy a mai evangélium azokról beszél, akik nem akarják elfogadni Jézus örömhírét, nem képesek átadni magukat az örömmek. Ez az öröm olyan nagy, hogy a lakodalom képével lehet csak megközelítően leírni. Ezért van János evangéliumának elején is a kánaai menyegző története. Karácsony ünnepén nekünk is át „kell” járnia a szívünket az igazi örömmek! De ez nem megy „vezényszóra”, nem történik azért, mert örülni „illik”. Az igazi öröm nem magányos, hanem társra vágyik.

Az evangéliumokon túl a misztikusok, és közülük kiemelkedően a ma ünnevelt Keresztes Szent János feltárják előttünk, hogy Jézus az egész Egyház, de azon belül egyenként mindannyiunk Vőlegénye is, nemtől és életállapottól függetlenül. Arra lettünk teremtve, hogy befogadjuk Őt, és ezt Máriától tanuljuk, akiben láthatjuk, hogy ez micsoda elvehetetlen örömet jelent. Ennél azonban még sokkal nagyobb az, ahogyan Ő örül annak, hogy nekünk adja magát. Erről így ír Keresztes Szent János: „*bőkezűen árasztja reád szeretetét és kegyelmeit, minden érdek nélkül, pusztán azért, hogy veled jót tegyen;...egyenrangúnak tekint Önmagával,... megmutatja neked azokat a szavakat, amelyek oly ujjongást keltenek benned: én a tiéd vagyok, neked élek s örülök annak, hogy ilyen vagyok, amilyen vagyok, hogy a tiéd lehessenek, és neked adhassam magamat.*” (Az élő szeretetláng, III. versszak, 6.) Ez a rövidke idézet is tanúsítja, hogy

Keresztes Szent János milyen mélyen ismerte Jézust, és így megérthetjük, miért ébredt akkora öröm a szívében, hogy táncra perdült a Kisjézus szobrával a karján! Mai evangéliumunk minket is erre hív!

fr. János OCD

VIRRASZTANI, VIRULNI, „VILÁGOT” BÍRNI

Advent a virrasztás ideje. De mit is jelent *virrasztani*? Nem is gondoljuk, hogy micsoda gazdag jelentéssel bír e szó: *virrasztás*. Manapság csak annyit értünk rajta: ébren lenni, egész éjszaka ébren lenni. S bizony – vizsgaidőszakainkból tudjuk – ez önmagában nem túl kellemes dolog. Azonban a *virraszt* szó eredendően sokkal több és tartalmasabb jelentést hordoz magában, mint az „erőltetett, megszenvedett ébrenlét”. Tövéből, a *vir*- morfémből igen ősi magyar szócsalád tagjai származnak, mint a *virág*, *virul*, *virrad*, s bizony a *vir*- ~ *vil*- tőváltakozás is csak az ősmagyar nyelv korában alakult ki, így a virraszt rokonítható a *világ*, *világít*, *villan*, *villog* szavakkal. Mind-mind mély jelentéstartalmat hordozó szavak ezek: *virul*, *virraszt*, *világ*... Kivétel nélkül a fényvel, a világossággal vannak kapcsolatban. Aki virraszt: *virul* – örül, tudja, hogy most nem érdemes a sötétszobában aludni és lustálkodni. Aki virraszt: *világosságban van* – látható mások számára. Aki virraszt: „*világa van*” – lát, észreveszi maga körül a dolgokat. S bizony ez az advent: örülni, láthatónak lenni Isten számára, látni, észrevenni a felém közeledő Urat, s észrevenni az embertársaim.

Igyekszem így élni az adventben: örömmel telve láthatóvá lenni Isten számára, még inkább látni a felém igyekvő Urat, s leginkább: látni embertársaim, észrevenni szükségüket, vágyaikat, fájdalmaikat.

Szabó Gábor SchP

December 16.

ADVENT III. VASÁRNAPJA

Szof 3,14–18a; Fil 4,4–7; Lk 3,10–18

„Örülj és ujjongj egész szívedből...” – kiáltja Anyaszentegyházunk, hiszen az Úr közöttünk van. Istenünkről pedig azt nyilatkoztatja ki a Szentírás, hogy „örül majd Neked nagy örömmel”. Vajon elhiszem ezt és meg tudok nyugodni ebben a tudatban? Sokszor nem jutunk el ennek felismerésére. Még oly sok adventi „teljesítményünk” után sem. Minden „külsődleges” szép hagyományt szorgalmasan elvégzünk és végig is élünk, de Istenünk jelenlétének, velünk létének a tiszta öröme mégis hiányzik a szívünkéből. Milyen jó lenne Karácsony szent ünnepén Istenünk jelenlétét és békességét a szívünk mélyén megélni! Az alábbi karácsonyi igehirdetés segítsen bennünket az ünnep mélyére hatolni, és meglátni a lényegét!

Egy tiroli falucska pásztorjáték-egyesületének 100 éves fennállása alkalmából tartott prédikációból

„Kedves Hívek!

Nagy ünnepeteken ezt a beszédet egy különös karácsonyi történettel szeretném bevezetni.

A bregenzi erdőben történt azon csodálatos parasztházak egyikében, melyekben szerencsém volt vendégeskedni. Karácsony tájékán jártunk, és a barátságos szobában a karácsonyfa mellett állt egy nagy jászol. Minden ünnepi meghittséget sugárzott. A házban volt egy természetes macska is, amelyik szerette a meleget, és mindig finom pihenőhelyeket keresett magának, mint a macskák általában.

Este sikerült neki abba a szobába is besurrannia, amelyet tulajdonképpen nem az ő éjszakai szállásának szántak. Egy különösen kényelmes alvóhely után kutatva rátalált a betlehemi istállóra. Rövid úton kipakolta a szent családot, egy mellettük álló angyalt, valamint az ökröt és szamarat, és kényelmesen összegömbölyödött a szent helyen.

Reggel a szobába lépve lelepleződött a galádság. Az istállóból a lusta kandúr hunyorgott kifelé, miközben az angyalok bájos pofikával tartották a szalagot fölötte: „Dicsőség a magasságban Istennek”. Ők ugyanis nem követték kellő gyorsasággal az eseményeket, a lábuknál történt lényegi változást.

A macskát természetesen kikergették, a karácsony hátralévő idejére könyörtelenül kitiltották a szobából. Ezen az egyszeri, különös „betlehemezésen” pedig még sokat nevtünk.

Ha azonban jobban belegondolunk a történetbe, mégiscsak érdemes egy kicsit elidőzni nála, mégpedig most, ennek az ünnepnek a kapcsán is. Hiszen a jászolt, a betlehemet ünnepelitek, ennek a szokásnak a szépségét és belső értékét, amely oly mélyen gyökerezik a tiroli népben.

A kérdés azonban az, vajon nem surranhatnak-e be titkon a mi betlehemeinkbe is kövér macskák, akik kirámolják mindazt, ami szent, és aztán szépen elterpeszkednek középen...

Az a kérdés, vajon nem válnak-e a mi betlehemeink is – amelyek tulajdonképpen sokat jelentenek nekünk –, a macskák áldozatává?

Nézzük hát meg közelebről a macskákat, akik végigsonnak falvainkon és lakásainkban, és a betlehemi istállóból ki akarják túrni minden csodák legnagyobbikát, hogy maguk kényelmesen elterpeszkedjenek a közepén.

Az egyik ilyen szelíden doromboló példány, amelyik néhány házba beoson: *a vallási felületesség*. Még tartja magát néhány megfakult hagyomány – egy és más fennmaradt szokással –, de mindezt tulajdonképpen nem vesszük komolyan. A hit lényegéből nem sok marad meg. Felállítjuk a betlehemet, mert az az ünnephez tartozik, akárcsak az ünnepi kávékészlet vagy a karácsonyfadíszek. A betlehem a jászollal nem más, csak az évszaknak megfelelő dekoráció. Ha ránéz az ember, egyáltalán nem jut az eszébe, hogy a szívének valamely eldugott sarkában hála támadjon, hogy Isten milyen jó hozzánk. Így aztán a macska bitorolja...

Egy másik macskatípus lenne a mogorva, a rosszkedvű, amelyiket ha megsimogatjuk, attól tartunk, megkarmol. Ez a macska az állandó veszedés, a családi perpatvar, a növekvő elidegenülés, *a békétlenség*. Ha a

házban gyűlölség és civódás uralkodik, a glóriás angyalok, akik heteken keresztül, az egész karácsonyi idő alatt tartják a transzparenst a „Békesség a Földön a jóakarátú embereknek” felirattal, olyan frusztráltak lesznek, mint egy atomellenes tüntetés résztvevői Csernobilban. Mert a házban a legszebb betlehemi fény a békesség, az egymásra figyelés, a kölcsönös jóindulat.

Egy másik macskatípustól még inkább óvni mindenkit! Kövér és öntudatos, és korunk előszeretettel tenyésztja a fajtáját. Könnyen befészkei magát a lelkünkbe, pedig ott tulajdonképpen a legnagyobbnak és legszentebbnek lenne csak helye. Ez a kandúr szimbolizálja a *jóléti gondolkodást*, az „egyre többet akarok szerezni”-mentalitást, azt hogy minden gondolatunk az anyagiak körül forog. Ez a macskafajta aztán teljesen kiűri a betlehemet. Akkor aztán a drága öreg barokk betlehem nem más többé, mint státusszimbólum és pénzköltési alkalom, és százszor értékesebb az a betlehem, amit a kis első osztályos papírból maga készít. Abban egyáltalán nincs helye a nagy kövér macskának. A jóllakottság és falánkság eme képviselőjét szigorúan ki kell tiltanunk a szobából. A betlehem ugyanis nem a birtoklás, hanem az ajándékozás szimbóluma. Karácsonykor az ég ajándékozza magát a földnek, míg a pásztorok és a három királyok a föld ajándékát viszik a mennynek.

Valószínűleg akadna még néhány macskafajta, amelyikre ügyelnünk kellene, de most maradjunk csak ennyinél. Ma, a százéves betlehemes egyesület örömteli ünnepén itt a faluban határozzuk el szilárdan, hogy vigyázunk, nehogy a mi szép és híres betlehemeink a »macskák betlehemeivé« váljanak.”

REINHOLD STECHER: *Hétköznapi morzsák, örök bölcsességek.*

Egy püspök derűs emlékezései

Barkó Gábor Ágoston OSB

„Jézus Krisztusnak, Dávid fiának, Ábrahám fiának nemzetségekönyve.” Ezekkel a szavakkal kezdődik az Újszövetség. Mi pedig csodálkozunk, hiszen a nemzetségekönyv unalmasabb, mint Tolkien eszmefuttatása a pipafűről és a Nyugatvégi Piros Könyvről a Gyűrűk Ura elején.

A kezdő mondat Jézust Ábrahám és Dávid fiának nevezi. Ábrahám fiának, aki teljesen Istenre bízta magát, és mindent maga mögött hagyott, az ígéretért, hogy az Úr nagy néppé teszi. Dávid fiának, akit Isten választott ki. Ő a nagy király, aki ígéretet kap, hogy az egész világra kiterjed majd a birodalma, ami megmarad örökre.

Aztán nevek és nevek. A névsorban az első nő a szerencsétlen sorsú Támár, aki elhunyt férje apját prostituáltként öltöztetve csábítja el. Az egyiptomi fogság nevei után szerepel a második nő a jerikói Ráháb, a prostituált, aki Izráel oldalára áll a honfoglaláskor. Az ő gyermeke Boász, aki segíti, majd feleségül veszi moabita Rútot. Ők Dávid nagyszülei.

Dávid a nagy király és a bűnös ember, aki elveszejti legjobb harcosát, hogy elfedje a házasságtörés bűnét. Ezt a történetet idézi föl bennünk, a nemzetségtáblában szereplő negyedik nő: Betsabé. Majd sorjázna Júda korántsem feddhetetlen királyainak nevei.

Olvasom a neveket, és látom, hogy egyikük sem volt makulátlan jellem, Jézus ősei nagyon emberiek voltak, tele hibákkal és bűnökkel. De ők az ősei. Tőlük és általuk kapta emberségét. Nemzedékek sora kapta meg és adta tovább a legnagyobb ajándékot, amin minden más alapul: az életet. Nemzedékek kapták meg és adták tovább a többi ajándékot is: szeretetet, értékeket, eszméket, emlékeket, identitást. Ebbe a gazdagságba születik bele Jézus.

Mi is ilyen gazdagságba születünk. Az őseink adták tovább egymásnak a kincseiket, és általuk jutott el hozzánk mindaz, amit kaptunk, amitől önmagunk lehetünk. Az őseim tele voltak bűnökkel és hiányosságokkal, de ők az őseim, ők azok, akik ajándékaikkal azzá tettek, aki vagyok. Jézus nemzetségtáblája alkalom, hogy felszítsuk a hálát az őseink iránt.

Serényi Tamás SchP

December 18.

KEDD ADVENT III. HETÉBEN

Jer 23,5–8; Mt 1,18–24

Az ünnepet a toledói zsinaton (656) vezették be a spanyol püspökök, akik úgy vélték, hogy az angyali üdvözléstről való március 25-i megemlékezést gyakran háttérbe szorítja a passió vagy éppen a húsvét misztériuma. Ezért Spanyolországban és a milánói, ambrozián liturgiában az ünnepet kiemelték a böjti időből, s nyolc nappal karácsony előtt tartották meg nagy ünnepélyességgel és teljes nyolccaddal, mintegy felkészülésként Urunk Születésére.

Idővel a spanyol egyház úgy látta jónak, ha visszatér az általános római gyakorlathoz és eredeti időpontjában ünnepli meg Urunk Születésének hírüladását (*Annuntiatio Domini* vagy *Christi*, *Conceptio Christi*, *Annuntiatio Angeli ad BMV.*). A hívek azonban igényelték, hogy ez az adventi időszakba jól illeszkedő nap ne tűnjék el nyomtalanul, így december 18-án Mária Várakozását állították a figyelem középpontjába, aki Krisztust rejtetten hordozta szüzi méhében kilenc hónapon keresztül. Az ünnep latin megnevezése *Exspectatio Partus BVM* lett.

A Magyar Nemzeti Galéria 1410 körül készült táblaképe a Batthyányak németújvári kastélyából származik, és a várandós Máriát ábrázolja fonás közben. A festményt a bal oldalán megcsönkítették, az ott felfedezhető angyalszárny-töredék, szalmakalap és bot Szent József és egy angyal ábrázolásának részét alkották. A kép témája ugyanis Szent József kételyei Mária szüzi foga-

násával és istenanyaságával kapcsolatban, amelyeket végül az Úr angyala oszlat el (Mt 1,20–24).

Török Gyöngyi publikálta azokat az alárajzolásokat, amelyeket a táblakép infravörös átvilágítása során fedeztek fel a művészettörténészek. A legfontosabb ezek között Mária domborodó hasa alatt található. A festő ugyanis az eredeti elgondolás szerint ábrázolni kívánta a Szűz méhében megfogant gyermeket, aki magzati helyzetben, egy keresztet átölelve várakozik, hogy megváltsa az emberiséget. Ezt a részletet azonban már nem festette meg a kivitelezés során, sőt a barokk korban Mária alakját ezen a helyen többször átfestették, hogy még jobban elrejtse az áldott állapot nyilvánvaló jelét.

Nagypál Emma

December 19.

SZERDA ADVENT III. HETÉBEN

Bír 13,2–7.24–25; Lk 1,5–25

Keresztelő János születésének csodás körülményei újra emlékeztetnek minket, hogy Isten számára nincs lehetetlen. Keresztelő János apja, Zakariás nem hitt az angyali szónak. Lehetetlennek tartotta, hogy idős felesége gyermeknek adjon életet. De ami az emberek számára elképzelhetetlen, az Isten számára lehetséges. Az evangéliumban leírt események előrevetítik Jézus csodálatos körülmények közötti születését is. Itt is megmutatkozik, hogy Isten megváltó, üdvözítő tervének semmi sem állhat útjába, még az sem ami emberek számára hihetetlennek tűnik. A hitlenség sokszor minket is megbénít úgy, mint Zakariást, de ha bízunk Istenben és engedelmesen elfogadjuk szándékait, akkor Isten általunk is nagy dolgokat képes véghezvinni.

Az olvasmány még azt is megmutatja nekünk, hogy mindig bízunk kell Istenben, mert ő figyel ránk. Ha már kérni és hinni sincs erőnk, ő akkor is segít minket. Minden a maga idejében teljesedik be. Forduljunk tehát tiszta szívvel Istenhez és ne hagyjuk, hogy a hitünket megrendítse bármi is.

Hidasi Viktória

December 20.

CSÜTÖRTÖK ADVENT III. HETÉBEN

Iz 7,10–14; Lk 1,26–38

Manapság sok fiatal párnál megfigyelhető, amikor már egy jó ideje együtt járnak, és már eléggé lecsillapodtak lángoló érzelmeik, hogy elkezdenek önmagukra figyelni. Ilyenkor kezd letisztázódni, hogy a másikat önmaga miatt, vagy önmagam miatt szeretem. Sokszor elégük lesz egymásból és valahogy így panaszkodnak: „mindig az van, amit ő akar”. Magam is beleestem ebbe a csapdába, és csak évekkkel később, már szerzetesként ismertem fel: a korábbi emberi kapcsolataimban nem a másikat, hanem önmagamot kerestem, ezzel pedig sok sebet ejtettem másokon és magamon is.

Egy idős református nénitől tanultam, hogy a személyes névmásokat nem jó sorrendben tanítjuk a gyerekeknek. Nem úgy kellene tanítani, hogy „én, te, ő”, hanem fordítva, „ő, te, és én”.

Ennél egyszerűbben nem tudom megfogalmazni Mária igenjét.

Pisztora Ferenc SVD

December 21.

PÉNTEK ADVENT III. HETÉBEN

Én 2,8–14; Lk 1,39–45

ISTEN LÁTOGATÁSA AZ EMBERNÉL

„A kedvesem, íme, itt jön! Ugrál a hegyeken át és szökell a dombokon át” (Én 2,8). Az Ószövetség nagy vágyakozása, hogy a várva várt Messiás végre elérkezzen a földre. Az ígélet nem sokára teljesül, már a küszöbön áll. Isten eljön közénk. Méghozzá emberként. Mária, aki hitt, most őt hordozza, azt, aki a mindeneket hordozza. Micsoda alázat! Erzsébet a Lélek indíttatására megérzi, hogy itt nem mindennapi találkozásról van szó. Márián keresztül maga a megtestesült Isten látogatja meg őt. Mária ma is elhozza számunkra Jézust. Rámutat, mert tudja, hogy ő a Megváltó. János is, aki később szintén rá fog mutatni, megérzi jelenlétét, és örömeiben megmozdul anyja méhében. Ha csak egyszer is találkoztunk már Jézussal, tudjuk, hogy miben áll ez a szívbeli öröm és békesség. Jó ezt ilyenkor felidézni. Segít elmélyíti karácsony titkát. Akit egyszer Isten meglátogat, az nem tudja többé elfelejteni látogatását. Mária és Erzsébet is megőrzi szívében ezt a titkot, amely elkíséri őket a boldog és vég nélküli színelátásig.

Piatrik Pió OFM

Már az ószövetségi nép is várta a Szabadítót, aki újjáéleszt szeretetével. „Ne félj, Sion! Ne lankadjon kezed! Veled van az Úr, a te Istened, az erős szabadító! Örül majd neked nagy örömmel, újjáéleszt szeretetével; örül majd neked ujjongó örömmel, úgy, mintha ünnepet ülne.” (Szof 3,16–18).

A Megváltó születésére várakozunk, arra, hogy a mi szívünkben is megszülessen a kis Jézus, a nagy Úr, aki mindent átható szeretetével ebben a decemberi fagyos napokban is átmelegítheti szívünket és megadja azt a kisugárzó örömet, amelyet másoknak is átadhatunk és ez által széppé és szeretetteljesebbé tehetjük a Karácsonyt. A Karácsony szele fellobbantja bennünk is a Szeretet lángját, amely által kiárad ránk az öröm, a békesség és a kegyelem.

Az ószövetségi próféták előrevetítették számunkra Jézus képét. Ahogy Hanna Sámuelért mondott köszönetet, úgy Szűz Mária Krisztusért. Ez a párhuzam jól mutatja Krisztusnak a történelmet átívelő voltát.

Hanna felvitte magával Sámuel a templomba és az ószövetségi törvény szerint áldozatot mutatott be. Jézusnál ugyanígy megtörténik ez az áldozatbemutatás a szülei által. Sámuelnél marhát, Jézusnál galambot mutatnak be áldozatként. A két anya imája is hasonlóan tör fel szívükből: Mária a *Magnificattal* magasztalja az Urat, Hanna imájában hálával felajánlja Sámuel és átengedi az Úrnak. Mária sem birtokolja gyermekét ő is az Úrnak engedi át. Ebben hasonlóság van a próféta és Próféta között, anya és Anya közt.

Mária Erzsébet meglátogatásakor szíve mélyéből felujjong és magasztalja Istenét, aki hatalmas csodát művelt és „felkarolta gyermekét, Izraelt, megemlékezve irgalmasságáról, amint atyáinknak megígérte”. Ez számunkra is öröm, hiszen mi is Isten felkarolt gyermekeivé váltunk a megváltás által. Mi is magasztalhatjuk Máriával Istent és dicsőítsük, mert

szent az ő neve. Mária példakép számunkra elfogadásával, imájával és Istennek átadott egész életével. Ezért bátran kérhetjük az ő segítségét, hogy a karácsony öröme és szeretete töltsön el, hogy mi is hasonlóvá tudjunk válni lelkületben.

Balázs Jenő

December 23.

ADVENT IV. VASÁRNAPJA

Mik 5,1–4a; Zsid 10,5–10; Lk 1,39–45

Így karácsony előtt az evangélium Máriára irányítja figyelmünket, akinek szíve alatt már ott van a megfogant gyermek-Isten. Nem magára gondol, hiszen Erzsébethez siet, hogy szolgáljon neki. Amikor az ember Isten felé fordul, akkor észreveszi mások szükségét, és elindul feléjük. Minden Szentáldozáskor mi is magunkba fogadjuk az Úr Jézust, mi is Isten-hordozókká leszünk, mint Mária. De vajon észrevesszük-e azt, hogy a környezetünkben, a barátaink között a családjukban kinek van szüksége a segítségünkre? Tudunk-e elindulni feléjük? Ha nem, akkor nem igazán fogadjuk be az Urat. Gondoljuk át a szentmisén való részvételünket és a szentáldozásainkat és kérjük az Urat, hogy jobban szerethessük őt és úgy fogadhassuk be, ahogy azt az Ő szent anyja, Mária tette.

Most talán azt kéri tőlünk Jézus, hogy komolyan fogadjuk be őt az életünkben, engedjük, hogy valóban megszülethessen a szívünkben, hallgassuk meg hangját, hogy mit akar mondani nekünk lelkiismeretünk által. Készítsük elő lelkünket a vele való találkozásra! Legyünk mi is méltó tabernákulumok, ahol Jézus lakik! Legyen Mária a példa számunkra!

Ezekben a napokban sok ember figyelmét az ajándékok vásárlása köti le, mert szeretnék a legmegfelelőbb ajándékot adni szeretteiknek. A leg-tökéletesebb ajándék pedig a Szeretet. Igyekezzünk Jézust vinni magunkkal, ahová csak megyünk, mert mindenkinek Rá van leginkább szüksége!

Kirner Gábor SDB

December 24.

HÉTFŐ ADVENT IV. HETÉBEN

2Sám 7,1–5.8b–11.16; Lk 1,67–79

Áprily Lajos egyik karácsonyi versét hoztam erre a napra:

„Angyal zenéje, gyertyafény-
kincses kezem hogy lett szegény?
Nem adhattam ma semmi mást,
csak jó meleg simogatást.

Mi győzött érdességemen?
Mitől csókolhat úgy kezem?
Simogatást mitől tanult?
Erembe Krisztus vére hullt?

Szemembe Krisztus-könny szökött? –
kinyúló kézzel kérdezem.
Áldott vagy a kezek között,
karácsonyi koldus-kezem.”

Ezen a mai napon fogadjuk el koldusságunkat, és ne akarjunk ma semmi mást adni, „csak jó meleg simogatást”. A legnagyobb ajándékot úgyis mi kapjuk: Isten emberré lett értünk. Ezt az ajándékot vigyük tovább a szereteteinknek. Adjunk ma „jó meleg simogatást”!

Szelestei Rita

December 25.

URUNK SZÜLETÉSE – KARÁCSONY

Éjféli mise: Iz 9,1–6; Tit 2,11–14; Lk 2,1–14
Pásztorok miséje: Iz 62,11–12; Tit 3,4–7; Lk 2, 15–20
Ünnepi mise: Iz 52,7–10; Zsid 1,1–6; Jn 1,1–5.9–14

„DOMINUS DIXIT AD ME: FILIUS MEUS ES TU, EGO HODIE GENUI TE”
(Zsolt 2,7)

Az Úr mondá nékem: Én Fiam vagy Te! Én ma szültelek Téged!
– <http://www.youtube.com/watch?v=gPgPh3mszGE> –

Az éjféli misén az Egyház különleges érzékenységgel nyitja ki a zsoltárok könyvét. Nem előzmény nélküli ez tette, hiszen a tanítványok is Izrael zsoltárait imádkozva értették meg, hogy kicsoda is valójában Jézus. Ezért Egyházunk a mise kezdőénekével nem enged rögtön a felállított betlehemi jászolhoz rohanni, hanem arra figyelmeztet, hogy az a kiseded, aki most a jászolban fekszik, a Fiú, aki öröktől fogva születik az Atyától. Ez az esemény arra figyelmeztet bennünket, hogy mi is születünk Tőle a szentségekben, a Lélek által, vagyis fogadott fiak vagyunk a Fiúban. Így válik számunkra karácsony aktuálissá mindennapi életünkben.

Azonban a másodok zsoltár még egy születésre is fényt derít: Jézus halálból való feltámadására. Ezért Egyházunk mély dogmatikai meglátással Krisztusnak hármasszülését ünnepli: az Atyától, Szűz Máriától és a sírból való születését. Ez a hármasszültség dinamika nyűgözi le Boldog John Henry Newman bíborost is, aki Krisztus eljövételéről így ír: *Isten egészen titokzatos módon háromságos: úgy jön el megítélni a világot, hogy közben a mennyben marad, s miközben megítéli a világot bennünk is van, támogat is minket, és bennünk halad előre, hogy mintegy Önmagával találkozzon. A Fiúisten kívül van, de a Szentlélek Isten belül. Amikor a Fiú kérdez, a Lélek válaszol. A Lélek számunkra biztosítja van, és ha engedünk kegyelmi indíttatásának, hogy értelmünket és akaratumkat az*

égiekre irányítsa, és eggyé váljon velünk, akkor Ó bizonyosan bennünk marad, és reményt ad nekünk. Velünk lesz majd, és megerősít minket.

Balla János SchP

December 26.

KARÁCSONY NYOLCADA ALATTI MÁSODIK NAP

Szent István első vértanú ünnepe
ApCsel 6,8–10; 7,54–59; Mt 10,17–22

Még ott csengenek fülünkben a karácsonyi dallamok, a templom falai talán még őrzik az éjféli mise tömjénillatát, az örökzöld fenyők hirdetik az új életet hozó Megváltó születését; az Egyház pedig István első vértanú ünnepét üli. Először talán furcsa, hogy a szeretet és a születés ünnepén miért beszélünk üldözésről és vértanúhalálról, hogy az angyalok glóriaénekét miért zavarja meg a megkövezők hangos, gyűlölettel teli kiáltózsaja.

Bármennyire is próbálkoznánk, karácsony ünnepe mellett nem lehet felületesen, pusztán kellemes hangulatot magunkra öltve elmenni. Az öröm, az ujjongás, a béke megtapasztalása mellett úgy tűnik, „véresen komolyan” kell vennünk a megtestesülés titkát. Az Ige testté lett, az Isten belépett emberi világunkba, amikor „*az éj sietős útjának közepén járt*”. És bár „*a világosság a sötétségben világít*”, a sötétség nem volt képes befogadni Őt. Mert amíg a napkeleti bölcsek útra keltek a csillag fényére, hogy hódoljanak az Élet Urának, Heródes elindult, hogy áldozatot mutasson be a halál fejedelmének.

Az Ige „*tulajdonába jött*”, de nem talált maradéktalan befogadásra. Először a szállásadók utasították el, majd Heródes próbálkozott, amit pedig végül mégsem tudott megvalósítani, azt a Golgota keresztje fejezte be helyette. Istvánnak is ezt az elutasítást kellett megtapasztalnia. Hiába tett tanúságot Jánoshoz hasonlóan a világosságról, a sötétségben találta magát.

István példája is mutatja, hogy a megtestesülés ünnepe döntésre hív, Isten kezdeményező felajánlása és hozzánk fordulása bátor válaszra vár. A világosság befogadásán túl tanúságot is kell tennünk az örök Fényről; akkor is, ha épp sötétséget tapasztalunk magunk körül. Ebben erősítsen és bátorítson minket az ünnep laudesének himnusza, amikor hittel valljuk: „*Istenünk, ha ránk ragyogsz, / Az ember mindent megtehet.*”

Bokros Márk OSB